

[Aksel Larsen.]

at nu er selskabets reelle værdier vokset så meget, at aktiekapitalen er urimelig lav i forhold til disse, og så kan man lige så godt udmønte dem i en forhøjet aktiekapital.

Det kan se bestikkende ud, men der er jo en anden grund, som er langt mere reel. Det gør et temmelig dårligt indtryk, hvis et aktieselskab udbetaler for stor dividende til sine aktionærer, og navnlig industrien er noget varsom i så henseende, for hvad nytter det, at nationalbankdirektøren og forskellige ledende folk i Arbejdsgiverforeningen siger, at man har ikke råd til at give højere lønninger i industrien, når man samtidig ser, at der udbetales meget store dividender? Man foretrækker altså at holde udbytteprocenten så lav som muligt. Jeg tror nok, det er sådan, at hvis man ser på udbytteprocenten i vore aktieselskaber i forhold til børskursen på aktierne, ligger procenten gennemsnitlig så lavt som omkring de 5, og det er ikke så forfærdelig meget, når man tænker på, at man ved at købe obligationer kan få 8½ pct. i rente, og at man, hvis man har sorte penge og bruger dem til bilfinansiering eller andet, kan få endnu mere. Men så synes det at være sådan, at de aktieselskaber, der ledes godt, og for hvem det går godt, er i stand til ca. hvert femte år at forøge aktiekapitalen ved at uddele friaktier eller udstede nye aktier, som aktionærene kan købe langt, langt billigere end til dagskursen på børsen. Hvis man på den måde forøger et aktieselskabs aktiekapital, skal vi sige for at gøre beregningen nem, fra 5 mill. kr. til 10 mill. kr. og de nye 5 mill. kr. uddeles i friaktier, kan det godt være, at det pågældende aktieselskab, hvis aktier formentlig noteres til en kurs på mellem 200 og 300 på børsen, og som hidtil har udbetalt mellem 12 og 15 pct. i dividende, meget beskedent kan fortsætte med at udbetale mellem 12 og 15 pct. i dividende, men da aktionærene har fået denne dividende af aktiekapitalen uden at betale for den anden halvdel af den, vil det i virkeligheden sige, at de får 24 eller 30 pct.

Friaktieudstedelsen skal tjene til at give aktionærene et større årligt udbytte i kroner og øre, uden at det kan ses på aktieselskabernes udbytteprocenter. Det synes jeg

man burde interessere sig for her, og man kunne jo sikkert meget let gribe ind over for det. Jeg vil ikke gå så langt, at jeg forlanger, at staten skal have indgrebsret over for aktieselskabers dispositioner, selv om jeg vel har stor sympati for det, men man kunne ændre skattelovgivningen således, at den slags formueforøgelse blev beskattet lige så strengt som indkomstforøgelse. Det er jo egentlig aldeles meningsløst, at når man på den måde får en meget stor gave, så beskattes den ret beskedent, hvis man engang sælger sin aktie, men ellers ikke. Jeg tror nok, at hvis vi fik en anden skattelov for aktieselskaber, kunne man sætte en stopper for dette, og i hvert fald må man gøre sig klart, at denne udstedelse af friaktier med den følgende større penge- og købekraftudpumpning til aktionærene jo ikke er egnet til at få arbejderne til at rette sig efter statsministerielle Randerstaler om, at nu skal de lade være med at forlange lønforhøjelser.

Vi er, som man forstår af dette, aldeles ikke velvillig indstillet over for udskrivningslovforslaget vedrørende finansåret 1963-64. Vi finder, at i stedet for at gennemføre de foreslåede skattelettelser af indkomstskatterne skulle man meget hellere, når man mener at have råd til det, afskaffe omsen. Nu vel, hvis man afskaffer omsen, drejer det sig altså om, at man får en balance, der er 200 mill. kr. dårligere, men da man jo regner med et overskud på statens driftsbudget på 500-600 mill. kr., tror jeg det var til at bære. Ellers kunne man vel nok finde ud af, hvor vi skulle finde de 200 mill. kr. Jeg erindrer om, hvad jeg tidligere har sagt, at det mindste, regeringen kunne gøre af rent praktiske grunde, var at ændre omsen fra at ligge i engrosleddet til at ligge i detailleddet. Hvis det virkelig er regeringens alvorlige mening, at det er forsvarligt at gennemføre disse lettelser i indkomst- og formueskatten, så vil det altså sige, at regeringen mener, at man kan undvære 700 mill. kr. i det kommende finansår, at man kan tillade sig, om jeg så må sige, at pumpe 700 mill. kr. i købekraft ud eller måske udtrykt på en anden måde nøjes med at inddrage 200 mill. kr. af købekraften, og så vil jeg rigtignok henstille, at man i stedet interesserer sig for at afskaffe omsen og lader være med at gennemføre disse skattelettelser.